

отиде да пита калина си шипка, кому е дала ризата. Ядосаната жена отива при шипката и почнала да я пита, но тя нищо не отговорила: вѣтрѣтъ вече не духалъ. Жената се върнала у тѣхъ още по-ядосана, взела търнокопа и отишла да изкорени лѣзливата шипка. Като копала около нея, търнокопѣтъ ударилъ нѣщо твърдо. Покопала още жената, и отъ земята се показало едно голѣмо гърне. Отъ страхъ да не би да живѣе въ него нѣкой таласъмъ, тя побѣгнала и разказала всичко на мъжа си. Той взелъ единъ човаль, оставилъ жена си вкъщи и отишълъ при шипката. Извадилъ гърнето и останалъ захласнатъ отъ очудване: гърнето било пълно съ жълтици. Мъжѣтъ взелъ паригѣ, заровилъ пакъ гърнето, и си отишълъ. За паригѣ не смѣялъ да съобщи на глупавата си жена, да не би да се похвали, та да му ги откраднатъ. Затова той изгребалъ всичката леща, която била въ едно кошче въ избата, турилъ паригѣ на дъното на кошчето, покрилъ ги отново съ леща, а жена си излъгалъ, че намѣрилъ до шипката само едно ступено гърне. Мъжѣтъ пакъ продължавалъ работата въ градината си. Веднажъ въ това село дошълъ единъ грънчаръ. Глупавата жена рекла да си купи едно гърне. Отишла тя при грънчаря и го попитала: „Чичо, какъ продавашъ гърнетата?“ — „Съ всекаква храна“, отговорилъ той. — „Ами за леща давашъ ли ги?“ попитала жената. — „Давамъ ги“, отговорилъ паничарѣтъ. Жената взела гърнето и задълбочила съ него въ коша, напълнила го, безъ да види, съ жълтици, отгорѣ имало само малко храна, и отишла да си плаща съ лещата гърнето. Грънчарѣтъ взелъ гърнето и като забѣлѣзалъ жълтицитѣ, взелъ си хлѣбната торба, прибралъ всички пари, оставилъ цѣлата кола съ грънцитѣ и избѣгалъ, дѣто му очи видятъ.

Жената го чакала, чакала да се върне, и като не се върналъ, тя впрегнала волчетата въ колата и я вкарала у дома си. Тѣ нѣмали оборъ, дѣто да върже волчетата, затова ги вързала вкъщи и излѣзла вънъ да нареди грънцитѣ. Редила ги тя, като туряла на всеки колъ гърне. Накрая, за едно малко гърне нѣмало мѣсто. За да ги смѣсти, тя взела единъ прѣтъ и почнала да ги заплашва:

„Грънци, или сторете мѣсто на едно колче и за малкото гърне, или ще ви изтроша всичкитѣ!“ Гърнетата, разбира се, не я послушали, затова тя ги изтрошила съ прѣта и по тавила на едно колче малкото гърне като му казала: „Ха! стой сега ти, та се напари самичко“ — и влѣзла вкъщи. Като стояла край огъня, тя видѣла, че едното волче се полизва. Жената помислила, че волчето ѝ се плези, затова почнала да го хока: „Волче, прибери си езика, или ще ти го отрѣжа!“ Но то пакъ не спирало. Жената се ядосала, грабнала острия ножъ, хванала вола за езика и го отрѣзала. Волчето почнало силно да мучи отъ болки, а кръвта му изцапала кѣщата. Жената се изплашила да не би то да умре мърцина, грабва ножа, закалва го, одира го, а месото му нарѣзва на парчета и тръгнала да ги носи на градината. Мъжѣтъ ѝ го нѣмало на бахчата. Жената турила на всека зелка по парче месо, та за зимата да иматъ готово и зеле и месо за готвене, и си отишла. Вечерѣта се завърналъ и мъжѣтъ ѝ, който билъ ходилъ да продава зеленчукъ въ околнитѣ села. Жената му разказала всичко и му се похвалила, че за всека зелка имало и парче месо да си готвятъ. Мъжѣтъ всичко разбралъ, но се изплашилъ силно, като помислилъ че жена му е попилѣла много жълтици, а може да попилѣе и останалитѣ, затова отишълъ да провѣри, какво му е останало. Слѣдъ като се поуспокоилъ малко, той почналъ да мисли, какъ да скрие останалитѣ пари, та жена му да не може да ги намѣри. Мислилъ и намислилъ. Взелъ той лампата и почналъ да копае яма въ градината. — „Защо ти е тая яма, мъжо?“ попитала жената. — „Хората казватъ, че щѣлъ да вали женски градъ“, отговорилъ мъжѣтъ, „и която жена не се скрие въ дупка подъ земята, ще бѣде убита“. — „По-скоро копай ямата, мъжо, та да не завали градѣтъ и ме убие!“ Изкопалъ мъжѣтъ ямата и я спусналъ съ черга.

Влѣзла въ ямата жената, а мъжѣтъ я завилъ съ една голѣма рогозка и затрупалъ крайщата ѝ съ прѣстъ. Слѣдъ това той взелъ една крина царевича и почналъ да я хвърля върху рогозката. Събрали се всички кокошки и почнали да кълватъ, а жената лежи въ трапа, примрѣла отъ страхъ, като